

Programmatoelichting

Waren we er nog? Konden we het nog? Net als alle andere koren heeft het GGK noodgedwongen stilgelegen door de lockdowns als gevolg van de coronapandemie. In de zomer van 2021 kwamen we aarzelend weer bij elkaar, eerst nog een klein clubje en geleidelijk sloten meer oud-leden zich aan. Maar nog niet allemaal. Het GGK bestaat nu uit een kernbezetting en die laat er geen misverstand over bestaan: wij blijven zingen.

Ons openingsstuk is een **Requiem** dat de Amerikaanse singersongwriter Eliza Gilkyson componeerde om de slachtoffers te gedenken van de tsunami in 2004. Haar bede aan Mother Mary, oorspronkelijk door haarzelf gezongen op het album *Paradise Hotel*, vond in de koorbewerking van Craig Hella Johnson al snel een weg naar koren wereldwijd, die het lied ook zongen na de verwoestingen van de hurricane Katrina en andere rampen. Geen wonder dat dit Requiem een van de favorieten werd bij de virtuele 'corona'-uitvoeringen op internet. Al staan wij hier nog niet op volle sterkte en is er in onze opstelling meer afstand dan ideaal is voor de samenklank, wij zijn blij dat we dit live in de fysieke aanwezigheid van ons publiek kunnen zingen.

Na de ingetogen klanken voor Maria klinkt **O sing unto the Lord a new song** van de Engelse componist Purcell als een onbewolkte jubelzang. Deze zogeheten 'verse anthem' bestaat uit korte afwisselende en contrasterende stukken: de solo's van de bassen, duetten tussen sopraan en alt, instrumentale tussenstukken, en, kenmerkend voor dit genre, de halleluja-secties aan begin en eind door het hele koor.

De cyclus **Zigeunerlieder** van Johannes Brahms wordt op een andere manier gekarakteriseerd door grote stemmingswisselingen, die bij een thema als romantische liefde onvermijdelijk zijn. In de elf liederen worden we van majeur naar mineur geslingerd – soms via een abrupte overgang naar het volgende lied, maar soms ook net zo abrupt in één lied, zoals bij de laatste twee. Brahms, die al jong was geïntrigeerd door de Hongaarse volksmuziek (zoals blijkt uit zijn Hongaarse dansen), kreeg de teksten voor de *Zigeunerlieder* in de zomer van 1887 aangereikt door een bevriende Poolse koopman – Hugo Cohn – die er zelf al eerder een pianobegeleiding bij had laten maken met een vertaling van een Hongaars kindermisje. Brahms ging er meteen mee aan het werk, Clara Schumann zat toch in Londen waar ze furore maakte als pianiste, en iets van een onbereikbare geliefde schemert zeker in de muziek door.

In 1866, Brahms was toen bezig met zijn Hongaarse dansen, schreef de 19-jarige Gabriel Fauré in Parijs zijn **Cantique de Jean Racine** voor de jaarlijkse compositieprijs op het conservatorium. Dat hij toen terecht de eerste prijs gewonnen had, blijkt wel: het is nog steeds een van de meest geliefde koorstukken. De ode aan de 17de-eeuwse Franse schrijver Jean Racine is gebaseerd op diens bewerking van de latijnse hymne *Consors paternis luminis*. Door de zacht wiegende begeleiding in triolen lijkt het basisritme in een 6/8ste maat te staan, maar daarboven klinken in heldere vierkwartsmaat Fauré's altijd weer ontroerende melodieën met teksten over de goddelijke genade en het licht.

Rossini noemde zijn **Petite Messe Solennelle** een oudedagszonde, zoals vaak wordt aangehaald. Maar er is weinig in dit werk uit 1863 waarvoor hij zich tegenover de Heer

zou moeten excuseren. Er is nauwelijks een extatischer en meeslepender Gloria denkbaar dan deze zevendelige zetting. In de slotsectie, het 'Cum sancto spiritu' openbaart de Heilige Geest zich in een opgewekte, haast dansende fuga met lange contrapuntische lijnen die zich ontladen in een luid, bevrijdend 'amen'.

Pay-Uun Hiu